

maalet om Sparsommelighed. Vi behandlede for kort Tid siden her i Tinget et privat Forslag om en Stats-Spare- og Understøttelseskasse. Jeg udtrykte stor Betænkelighed ved at gaa med dertil under de foreliggende Forhold, idet jeg mener, at hvor Arbejdere eller andre spare Penge op med det Formaal, at de skulle bruges til en mindre Livrente i deres Alderdom, vil det under de nuværende Forhold ikke komme dem selv til gode, men Kommunen og Statskassen. Naar dette Ændringsforslag bliver vedtaget, ville de Betænkeligheder, jeg den Gang udtalte, forsvinde, og jeg vil saa betragte det som en fortjenstfuld Opgave for Staten at bidrage det mest mulige til at fremme en saadan Sparsommelighed hos Arbejdere, som ere i en saadan Stilling, at de kunne lægge noget til Side. Hvad Livrentens Størrelse angaar, antager jeg neppe, at der vil være ret mange Arbejdere, som ville være i Stand til at komme op over de 100 Kr., medens omvendt adskillige velstillede Arbejdere vistnok kunne naa saa højt. Med Hensyn til Besiddelsen af Husrum maa jeg maaske fremføre, at der for mig er nævnt mange Eksempler paa, at en alderdomsunderstøttelsessøgende har ejet et Hus, hvorfor vedkommende Sogneraad eller Kommunalbestyrelse ikke har turdet yde ham Alderdomsunderstøttelse, og at, hvor det i enkelte Tilfælde er sket, har enten Amtmanden eller Indenrigsministeren sat sig derimod, under Henviisning til, at et saadant Hus ikke kunde være i vedkommendes Besiddelse, naar de skulde være berettigede til Alderdomsunderstøttelse. Dette ville vi altsaa komme bort fra ved at sætte denne Bestemmelse ind i Loven om, at Besiddelse af et saadant Hus ikke skal være til Hinder for, at vedkommende faa Alderdomsunderstøttelse, naar deres Forhold i øvrigt berettiger dem dertil. Det samme gælder en Kapital, vedkommende maatte have til Raadighed. Ogsaa det har hidtil været betragtet som en Hindring for at opnaa Alderdomsunderstøttelse. Selv om Summen langt fra har været tilstrækkelig til, at de kunne leve deraf, have de dog ikke kunnet faa Alderdomsunderstøttelse.

De Ændringsforslag, der her ere stillede, tage altsaa Sigte paa at afhjælpe en hel Del Mangler i den bestaaende Ordning og gøre det lettere for trængende Medborgere, der ere i den Alder, hvor de behøve Alderdomsunderstøttelse, at komme i Besiddelse heraf. Jeg vil derfor tillade mig at anbefale de stillede Ændringsforslag. Jeg haaber, det maa lykkes at faa dem

førte igennem allerede i denne Samling, da der er stor Trang til, at en Lov af denne Beskaffenhed kan træde i Kraft saa snart som muligt.

N. Andersen: Jeg er enig i de Udtalelser, som fremkom fra den ærede Ordfører og det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds om Ønskeligheden af at komme til nogle Ændringer i Loven om Alderdomsunderstøttelse. Jeg tror, at alle, som have haft med kommunale Sager at gøre i de 10 Aar, siden Loven traadte i Kraft, ville være enige om, at den i meget væsentlig Grad bærer Præget af at være noget af et Hastværksarbejde. Jeg har derfor gentagne Gange, ogsaa her i denne Sal, udtalt Ønsket om, at man kunde komme til en helt anden Ordning, i alt Fald paa enkelte Punkter, af dette store og vigtige Forhold, og da navnlig paa det Punkt, som er det farligste, ved hele det Princip, hvorpaa Alderdomsunderstøttelsesloven er bygget, nemlig dette, at den i egentligste Forstand sætter en Præmie paa intet at eje, naar man bliver 60 Aar. Det er et frygtelig farligt Samfundsprincip, idet det tilintetgør, hvad intet Samfund kan undvære: Sparsommelighedssansen.

Naar imidlertid Flertallet i det Udvalg, der i Aar har haft med Sagen at gøre, er enedes om i Lovforslagets § 1 at foretage den Forandring fra nu, at til at opnaa Alderdomsunderstøttelse behøve de paagældende kun at have holdt sig fri for Fattigvæsenet i 5 Aar, har det ærede Medlem for Kjøbenhavn Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) og jeg ikke kunnet tiltræde denne meget væsentlige Lovændring. Det er nemlig givet, at dette Krav om, at den paagældende, der søger Alderdomsunderstøttelse, skal have holdt sig fri for Fattigvæsenet i de nærmest foregaaende 10 Aar, er det eneste af Selvhjælp, som nu forlanges, en Selvhjælp, der nærmere er indirekte, er negativ. Men, som sagt, det er det eneste, Loven kræver, foruden at den paagældende ikke netop skal være en ren Slyngel. Vi formene nu, at dette er et saadant Minimum, som man ikke kan gaa ned under, medmindre der fra andre Punkter kan foretages Rettelser, som i nogen Grad ville kunne veje op derimod, ogsaa i den Henseende veje op derimod, at det kunde i nogen Grad formindske Adgangen til at faa denne ekstraordinære Hjælp i Stedet for den almindelige Fattig-hjælp. Vi have dermed — det har jeg i alt Fald for mit Vedkommende — nærmest tænkt paa, at saadanne Personer,